

Трауръ.

Чортъ го зелъ, гледай сега!... казваше си съ досада и безпокойно Димитръ Кочовъ, въ кафене „Менделъ“, въ Виена, като прочиташе трети пжтъ антрефилето въ нѣмския вѣстникъ; — тоя вѣстникъ се получава въ София и безъ друго ще е било обадено на жена ми!.. Клетата! Отъ коя дата е? Отъ 22 юлий, прѣди четири дена, въ сжщия день когато съмъ тръгналъ азъ. Колко страдание и скръбъ отъ едно глупаво недоразумение! По-скоро да депеширамъ!

Кочовъ написа на кржглата мраморна маса една телеграма и излѣзе.

Безпокойството на Кочова имаше основание: нѣмскиятъ вѣстникъ, който излазяше въ сжщия нѣмски градъ, дѣто той, Кочовъ, бѣше прѣседѣлъ единъ мѣсець да се лѣкува отъ водитѣ, обаждаше че на 22 юлий се поминалъ тамъ българи-нътъ *Д. Кочовъ*. Тая скръбна вѣстъ безъ друго бѣше истинска, но не Димитръ Кочовъ, а *Денко Кочовъ*, отъ Варна, трѣбва да е умрѣлъ. Той бѣше много лошо още при Димитровото стоене тамъ.